

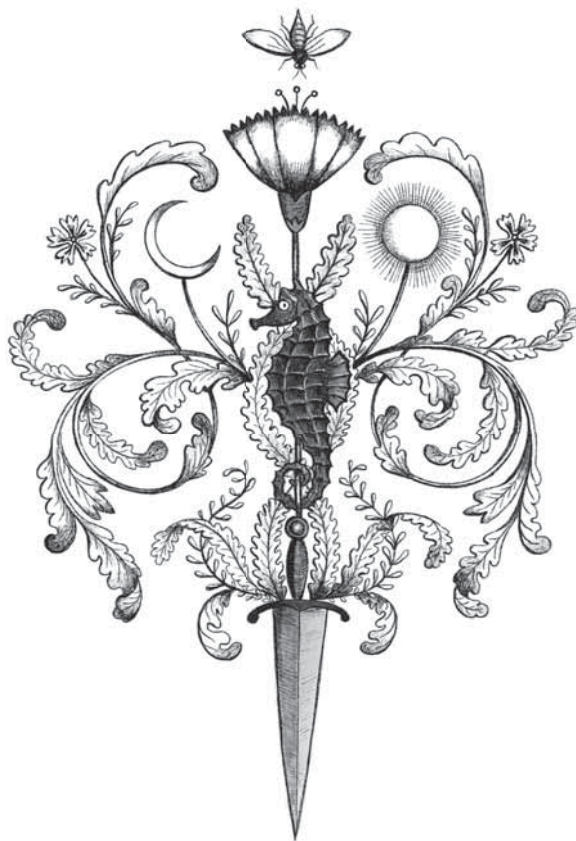


Proroctvo o udatnej  
**B**eatryce

**KATE DiCAMILLO**

Ilustrovala **SOPHIE BLACKALL**

**P**ROROCŤVO  
O UDATNEJ BEATRYCE



Kate DiCamillo

ROROCTVO  
O UDATNEJ  
BEATRYCE



Ilustrovala  
Sophie Blackall

**slovar**

Text © Kate DiCamillo 2021

Illustrations © Sophie Blackall 2021

Translation © Oľga Kralovičová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2022

First published in 2021 by Candlewick Press, 99 Dover Street,  
Somerville, Massachusetts 02144.

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať  
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami,  
či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,  
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému  
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kate DiCamillo: *The Beatryce Prophecy*,  
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Candlewick Press, Massachusetts v roku 2021,

preložila Oľga Kralovičová.

Ilustrácie Sophie Blackall

Editorka Katarína Škorupová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-5594-9

[www.slovar.sk](http://www.slovar.sk)

Venujem  
Betty Gouff DiCamillo  
1923–2009  
KD



Venujem  
Kate DiCamillo  
SB



V Kronikách súženia sa píše,  
že jedného dňa príde dieťa,  
ktoré zosadí kráľa.

Podľa proroctva to dieťa bude dievča.

Preto tomuto proroctvu  
dlho nikto nevenoval pozornosť.





**KNIHA  
PRVÁ**







uby kozy Answelicy boli zrkadlom jej duše – veľké, ostré a nekompromisné.

Koza sa s obľubou zahrávala s mníchmi Rádu Kroník súženia tak, že v nich vyvolala pocit spokojnosti, lebo sa tvárila dobrosrdečne a ľahostajne.

Celé týždne nikoho neuhryzla.

Keď sa k nej priblížili, iba hľadela do diaľky, ako keby sa nad niečím hlboko zamýšľala. No potom, keď bratia prestali byť ostražití, keď si mysleli, že sa možno Answelica nejakým zázrakom zmenila, koza sa k nim zozadu prikradla a z celej sily ich drcla do zadku.

Bola veľmi silná a mala naozaj tvrdú hlavu. Vďaka tomu kozie drcnutie zakaždým vystrelilo mníchov do diaľky.

A keď pristáli, na dôvažok ich ešte uhryzla.

Answelica trpela čudným a nevysvetliteľným odporom voči niektorým jednotlivcom. Vybrala si niektorého brata, ktorého potom prenasledovala, striehla naňho vo fialových tieňoch budovy, z ničoho nič naňho vyskočila a vydala nekresťanský zvuk, ktorý znel ako vrieskanie démona.

Chudák zdesený mních, pravdaže, vykrikol tiež.

Mních a koza sa potom pretekali vo vrieskaní, až kým nebola koza spokojná a neodcupkala preč, tváriac sa blažene, a za sebou nenechala roztraseného plačúceho mnícha.

Bratia Rádu Kroník súženia by ju boli najradšej zaklali, no báli sa Answelicinho ducha.

Zhodli sa na tom, že duch kozy by bol určite ešte zlostnejší a odhodlanejší a určite by si s ním nevedeli poradiť ani tak ako s kozou z mäsa a krvi.

Ktovie, ako by sa im mstila z druhého sveta?

Nevedeli si ani len predstaviť, čoho všetkého by bol duch kozy schopný.

A tak žila.

A to je dobre.

Vlastne je to úžasné.

Pretože bez tejto kozy by Beatryce určite zomrela.  
A kde by sme potom boli?

## Druhá kapitola

**T**oto všetko sa odohrávalo v čase vojny. Bohužiaľ, nebolo to nič výnimočné. Čas vojny bol totiž vždy.

Našiel ju brat Edik.

Ráno svet pokrývala vrstva námrazy a brat sa oneskoril s kŕmením Answelicy, lebo príliš dlho obdivoval svetlo vychádzajúceho slnka, ktoré sa ligotalo na stebloch trávy a konároch stromov.

Celý svet akoby bol osvetlený zvnútra.

„To bude znamenie,“ povedal brat Edik nahlas. „Taká krása určite niečo znamená.“

Stál a hľadel na svet, až ho od chladu rozboleli ruky, a napokon sa spamätal.

Triasol sa, keď vošiel do stodoly, a bol si istý, že Answelica – nespokojná, že sa oneskoril –, už naňho niečo chystá. Prekvapilo ho, keď kozu našiel spať s nohami zloženými pod sebou, otočenú chrbtom k nemu.

To bude zase nejaká jej nová lešť.

Brat Edik si odkašľal. Postavil vedro na zem, no koza sa ani nepohla. Podišiel bližšie. A zhíkol.

Určite sa mu niečo marí.

Alebo ho klame zrak – presnejšie jeho ľavé oko, ktoré ani na chvíľu nezostalo pokojné a nehybné, ale krútilo sa mu v hlave, akoby niečo hľadalo.

„To oko posadol démon,“ hovorieval otec brata Edika, „a ten démon sa ti dostal aj do hlavy.“

Teraz v rannom šere, ktoré vládlo v stodole, blúdiace oko brata Edika a jeho čudná myseľ videli kozu s dvoma hlavami.

„Bože, zmiluj sa nad nami,“ zašepkal brat Edik.

Už aj Answelica s jednou hlavou bola na bratov priveľa. Ako by mohli žiť s kozou, keby mala dve hlavy a dvoje zubov?

Obrátila by poriadok sveta hore nohami. Vyhnala by kráľa z hradu. Answelica s dvoma hlavami by bola tvor schopný ovládnuť svet.

Brat opatrne postúpil o krok nižšie. Prižmúril oči a videl, že druhá hlava patrí dieťaťu schúlenému vedľa kozy.

Brat Edik si s úľavou vydýchol.

Lenže potom ho zaplavila nová vlna hrôzy, keď si uvedomil, že to dieťa drží kozu za jedno ucho.



### Tretia kapitola

**D**ieťa. Vedľa kozy.  
Schúlené dieťa držiace za ucho diabolskú  
Answelicu!

Srdce brata Edika sa rozbúšilo od hrôzy. V mysli sa mu zablyslí hrozná kozina zuby. Poznal tie zuby dôvernejšie, než by si želal.

Pred rokom v jeden letný deň Answelica celú večnosť naháňala brata Edika po lúke plnej kvetov.

Čo koza robila na tej lúke ďaleko od kláštora a blízko kráľovho hradu, bolo záhadou, ktorú brat Edik nikdy nevyriešil.

Ani brat Edik tam nemal byť. Ibaže jeden pútnik mu rozprával o kvetoch na tej lúke, o ich nádhere a množstve a brat Edik si pomyslel, že musí tú krásu vidieť na vlastné oči.

Na tej lúke sa koza zaňho potichu prikradla. Vydýchla mu na chrbát svoj odporný dych a potom ho zľáhka, takmer hravo drgla hlavou.

Brat Edik sa rozbehol.

Bežal a koza za ním. Tí dvaja uháňali po lúke plnej kvetov. A keď sa napokon brat Edik potkol a spadol, čo sa dalo čakať, Answelica podišla k nemu a položila mu jedno rozdvojené kopýtko na hrud', hľadela mu hlboko do očí a otvárala, a zatvárala papuľu.

A z papule naňho tiekli sliny.

Dopriala mu poriadne dlhý čas, ďalšiu večnosť, aby si mohol pekne podrobne prezrieť jej zuby a uvažovať o hrôzach, ktorých sú schopné.

Práve vo chvíli, keď si brat Edik pomyslel, že už to dlhšie nevydrží, koza kopýtko silno pritlačila, zdvihla ho a odišla.

Stále tam má pamiatku na to popoludnie – preliačenný obrys kozieho kopýtko na hrudi. Tá značka mu tam zostane do konca života, červená šípka ukazujúca k jeho srdcu.

Ako keby niekto potreboval pomoc pri hľadaní srdca brata Edika.

„Teraz musíme byť veľmi opatrní,“ povedal a podišiel o krok bližšie ku koze.

Koza si ho nevšímala. Malá postava schúlená pri koze sa ani nepohla. Brat Edik videl, že nohy dieťaťa sú bo-sé a zakrvavené.



Zachvel sa. Má ísť pohľadať pomoc?

„Ty zbabelec,“ počul v duchu svojho otca. „Ty zbabelec s pokazeným okom.“

Bola to pravda. Bol zbabelec.

Napriek tomu nemohol odísť a nechať to dieťa samo s Answelicou. Bude sa musieť postaviť koze zoči-voči.

„Ty kozabojný hlupák,“ počul zase svojho otca.

Brat Edik si vzdychol.

Bol by rád, keby ho otcov hlas nechal na pokoji. Rád by ho raz a navždy umlčal.

Brat Edik si nadvihol kutňu a chcel preliezť cez bránku do kozieho panstva.

Answelica vstala. Z papule jej vyletel prenikavý zvuk.

Dieťa sa posadilo a brat Edik videl dlhé vlasy, prekvašené oči a tvár v tvare srdiečka.

Dievčatko.

Plakalo.

Nebol to nahnevaný plač ani ľútostivý. Bol to plač niekoho, kto je taký unavený, že sa to nedá vypovedať, plač niekoho, kto sa veľmi snaží neplakať.

Slzy sa jej kotúľali po tvári, keď mu hľadela do očí, do oboch – do jeho stáleho oka a aj do toho divokého blúdiaceho oka – a neodvrátila sa.

Brat Edik na ňu tiež hľadel. Cítil, ako sa v ňom pohlo srdce.

Mal pocit, že sa otvorilo.

„Och,“ vzdychol.

Answelica znovu prenikavo zašiekala.

„Pst,“ tíšil brat Edik kozu i dievčatko. „Pst. Všetko bude dobré. Všetko bude dobré.“



**A predsa, práve keď brat Edík tie slová vyslovil, neďaleko odtiaľ boli vyslovené iné slová, zlovestnejšie.**

**V trónnej sieni, kde bol prievan, na kráľovskom hrade sa pred kráľom uklonil vojak a povedal:**


**„Pane, žena je zavretá v žalári, ako ste prikázali. Ale musím vám povedať, že to dieťa sa stratilo. Prehľadal som celý hrad Abelard a jeho okolie. Nenašiel som ho.“**

**„Ako to myslíš, že si ho nenašiel?“ spýtal sa kráľ.**

**„No viete, pane, ono tam nie je. Nebolo tam ani jeho telo. To dievča je preč.“**



## Štvrtá kapitola

nswelica zlovestne stála vedľa dieťaťa pripravená ho chrániť.

Brat Edik mal jednu nohu preloženú cez bránku a jednu na zemi.

„Prosím,“ povedal koze.

Answelica pozrela naňho, potom sa otočila, pozrela na dieťa a potom znova naňho. V šere stodoly bolo ťažké posúdiť nežné odtienky citov, najmä v očiach tvora, ktorý ani zďaleka nebol nežný, no bratovi Edikovi sa zdalo, že spoznal to, čo sa koze mihlo v očiach. Bolo to svetlo lásky k dieťaťu a výstražné svetlo určené jemu.

Koza sklonila hlavu v hrozivom geste.

„Je chladno,“ povedal brat Edik ponad bránku. „Je veľmi chladno. Príliš chladno pre dieťa. Nechcem mu ublížiť. Chcem mu iba pomôcť.“

Koza a mních hľadeli na seba. A dieťa zatiaľ potichu plakalo.

Vonku slnko stúpalo vyššie a vyššie. Lúč svetla prenikol aj do stodoly – zlatý a teplý. Vo vzduchu tancovali zrníčka prachu.

Znovu – aká krása.

„Pusti ma dnu,“ prihovoral sa brat Edik koze. Hovoril potichu. „Musíš mi dovoliť, aby som ju ošetril.“

Answelica o krok ustúpila.

Určite to bolo po prvý raz v živote, čo ustúpila.

Brat Edik prehodil cez bránku aj druhú nohu. Vošiel do kozej ohrádky.

„Si zranená?“ spýtal sa dieťaťa.

Bola malá. Určite nemala viac ako desať rokov, hoci sa to ťažko dalo povedať naisto, pretože bola špinavá a celá od krvi.

Dievčatko neodpovedalo.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa brat Edik.

Slzy sa dievčatku ďalej kotúľali po lícach a vyčistili cestičku medzi špinou.

Brat Edik podišiel bližšie. Answelica zavrčala. Človek by neveril, že vie koza vrčať, ale táto koza bola samé prekvapenie.

„Dovolíš mi, aby som ťa odniesol?“ spýtal sa brat Edik.

Dieťa ani teraz neodpovedalo. Možno nevie rozprávať.

Answelica sa naňho mračila. Sklonila hlavu. Ponúkla dievčatku svoje ucho a dievča ho chytilo. Koza ticho stála so sklonenou hlavou.